

PAPIRUS

—No te l'acabaràs pas aquesta tallada.

ESPECTACLES

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instal·lat en la Gran Terrassa és una innovació modernista i una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrència no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

SATURNO-PARQUE

PLASSA D'ARMES DEL PARK

LLOC DE REUNIO DEL MON ELEGANT

SPORTS Y ATRACCIONS MODERNES

Entre elles les incomparables montanyes Urais i l'emocionant Water-Chute, American Park y Ferrocarril en miniatura que dona la volta a la Plassa d'Armes y passa per un bonic túnel

**Obert diumenges y dies festius
dematí y tarde**

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 5.—Nit a les 9.—Troupe de varietats.—Sarsueletes còmic-suggestives.—Nou Cine perfeccionat Pel·lícules de la casa Pathé Frères.

Exitàs colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

Círculo Internacional

Plassa S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre pié d'honestitat y de confort.

Balls de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina.

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balma). BARCELONA

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y **MUSIO-HALL**.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de Paris.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANE

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.
Cuberts a 5 ptes. Preu fixco.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º **TRANVIA DIRECTE** desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º **SERVEI COMBINAT** amb el **FUNICULAR DEL TIBIDABO**, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE
JOCOS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Musio-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual es domina l'espectacle: Grans balls després de la funció

Continua l'èxit més colossal de la temporada de l'eminent y sens rival coupletista

Raquel Meller

En totes les funcions hi pren part entre altres la reina dels balls espanyols

La Estrella de Andalucía

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir

de la carta - De 11 a 3 tarde

OBERT DIA Y NIT

LA PARISIANA

S. PAU, 55.

Espectacles tots els dies.—Tarde a les 4.—Nit a les 9 1/2.

Troupe de varietats.—Sarsueles còmiques suggestives
TOTES LES SETMANES NOUS DEBUTS

Entrada lliure

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palau, 38

Hores de 11 a 1 y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptes. 2

ESTRANGER 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Carnet de la setmana

(Indispensable per tot veritable llegidor del PAPITU)

Diumenge 1.—Com que ha fet un fret que pela, durant tarda y nit, han sigut molts els telers que han funcionat. Visca el treball col·lectiu!

Dilluns 2.—Continúa el fret, lògica conseqüència d'haverse presentat *Els Pirineus* en el «Principal». Ens enterem de que pel vinent Janer hi haurà Teatre Català a «Eldorado». Per lo tant, tindrem pagesos, porrons, ripis y crits de Visca la vidal, per tots els gustos. Qui no s'aconsola es perquè no vol.

Dimars 3.—En Jori y en Rucabado se barallen per la moral. El cabellut periodista de *La Publicidad*, se veu ben clar que no està per formar família. Nosaltres tampoc, que no hi ha cacau. Ara això, sí, lo que'n agradaria es que vinguessin a fer estada entre nosaltres eixes nenes de Munich, que segons ens conta en Jori, sembla que no tenen un no. El moralista de *La Veu* les agafa amb els que canten el *Sarasa!*—(no, que cantarem *El gegant del Pi*, si li sembla),—els organillers y amb nostres estimades amigues, les nenes del món alegre. Ai, ser yor moralista aspirant a càrrec polític, passem pels del manubri, que a la fi fan mal de cap, però sense elles!... Y ara, per qui 'ns ha prè?... Resum: Visca la Dòna, amb lletra majúscula!...

Dimecres 4.—En Morera ha donat una audició íntima de la seva darrera obra *Titaina*. Titaina!... Titaina!... a Màlaga vol dir..., vaja, no ho podem dir. Amic Morera, molta cura en estrenar a Màlaga. Y ja que parlem d'estrenes, damunt del peu d'impremta, dels cartells del «Principal», s'anuncia una tragedia den Sellés, traducció del intel·lectual qui té el jaqué més llarc després den Crehuet, senyor Fabrer, intitulada *Icara*. Bon títol, *Icara... y creu*.

Dijous 5.—En la barberia *El faro de Mesina*, (Ronda de Sant Antoni), llegim el *Cu-cut!*... Parlen de nosaltres, malament està clar.. Mercès pel reclam, que sempre es d'agrair y fa que'ls negocis prosperin. Però, què hi volen fer, si fins els de *La Veu* compren y llegeixen el PAPITU...

Això fa venir a la memoria, aquell famós peu d'article d'un banyut escriptor, que seriosament hi feia constar: *Prohibida la reproducció*...—Home, això que ho adverteixi a la seva dòna!—exclamaven els que ho llegien.

Divendres 6.—La premsa madrilenya, fa grans elogis de la darrera obra estrenada pel col·laborador den Santiago Rusiñol, senyor Martínez Sierra. L'obra passa durant la setmana sangrienta a Barcelona. Argument comprimit: una monja fuig del cremat convent,

se refugia en una casa de nenes y... les converteix Diuen que'l fet es històric. Sí, sí... Saven lo que va succeir?

També un comprimit. Va fugir del incendi una novícia y... al cap d'un mes debutava al «Tivoli», en la companyia den *Pepe Chil*. Més senyes: se deia Trini. Més encara, es mossa de pistó.

Dissabte 7.—Hem comensat els treballs del nostre Almanac o Calendari. S'en recorden del èxit del primer que publicàrem? Doncs, esperin que hi haurà molta més verdor y xafarderia.

Ah, no tinguin por, que no sortirà pel Maig!... Paraula.

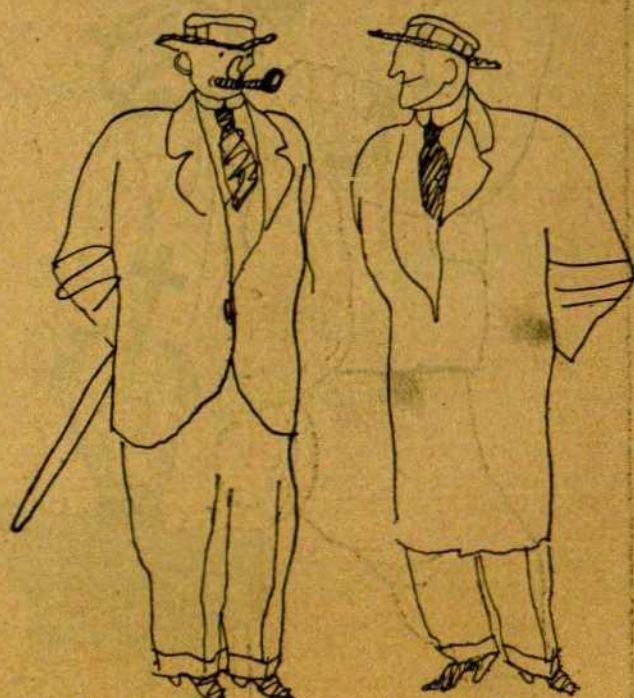

Generositat

LS bons amics del *Cu-Cut!* diuen, referintse a que sortiren dos de nostres satírics números amb una pàgina en blanc, que censura vol dir economia.

Hem posat a la disposició del simpàtic setmanari, les planxes dels dibuixos corresponents a fi de que les aprofitin y aixís fassin ells l'estalvi.

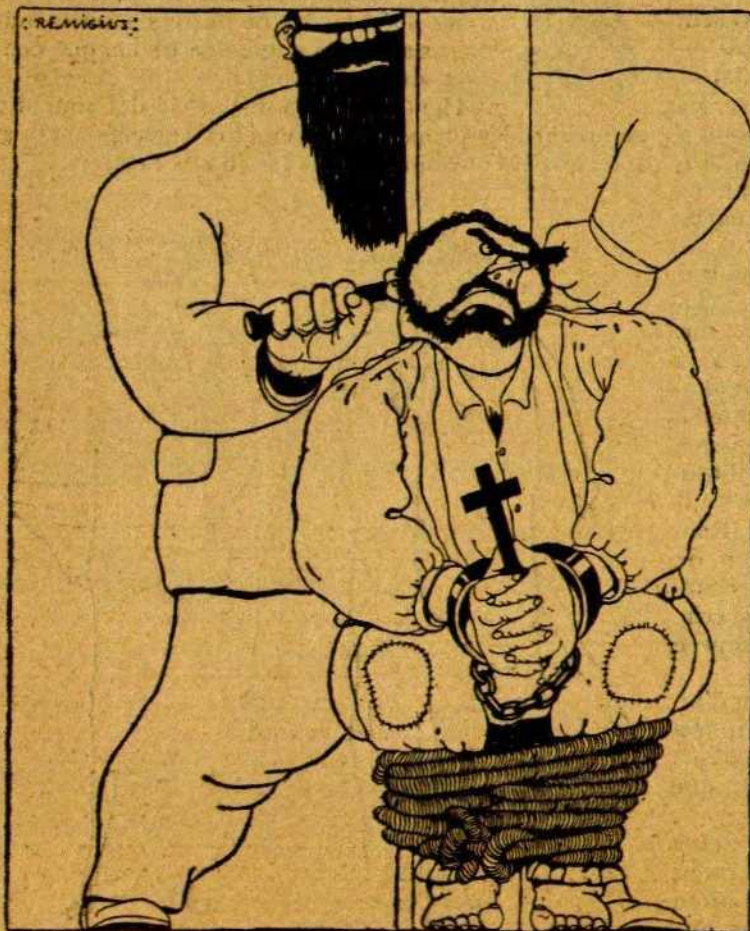
—A mi lo que m'entusiasma més de la Meller es el ven y ven y ven...
—A mi fora l'arrivarhi, l'arrivarhi, l'arrivarhi...

Rimes hebdomadaries

L'ALEGRE ESTUDIANT

Octubre! L'estudiant de fora, alegrement,
amb un refors de rals paterns agafa'l tren.
Ja era hora de deixar la vida anacoreta
de tot l'estiu, y fer les paus amb la rueta!
Ja era hora de deixar la casa de pagès
per retornà a l'amor dels anyorats cafès
concerts on els estels tenen molt més caliu
que'ls estels ensopits de les platges d'estiu.
Y arriba l'estudiant alegre. Y lo primer
que pensa, es visitar cert pis de cert carrer,
y esperar cap al tard les modistes amigues,
y trovà en el billar les amistats antigues,
y retornà al sport dels cines a les fosques,
y anà a classe per fer grans oorrides de mosques
sobre un llibre de text y ab agulles de cap,
(el llibre no es pas d'ell, perquè no'n compra cap,
que'l curs es al comens y la vida es molt cara).
Octubre! Mes sublim! La dispesera encara
serveix el cafè amb llet, amb menys llet que cafè,
y llegeix avans qu'ell les cartes y sab fè
que la roba interior s'espallí ben depressa
y sab dirli rient que es un gran bona pessa.
Oh, encant de tornà aquí, d'estar matriculat
y fè el curs un xic lluny de l'Universitat!

Huc.

—No'm pessiguis!... no'm pessiguis!..

El metall inconegut

Això dels metalls son una mena de criatures que neixen abundantment. Hi ha sabi que ja n'ha engendrat mitja dotzena y tots ells y cada un amb qualitats diferents. Avui es l'alumini, lleuger com un petó de germana o un pet de monja; air l'argent viu, enfiladís en els termòmetres, eco de les imatges en els miralls, y boleta relliscosa quan se trova en llibertat sobre una taula de marbre o un full de paper de barba. Demà... el metall de demà serà aquet metall inconegut, del que anem a parlar ara, com si ja sigués al món.

Un bon savi el va parir, carregat de circumstancies tant especials, que fins sembla estrany que s'adonés de sa existencia el mateix autor.

Era un metall amb totes les qualitats dels demés; trincava com la plata, era lleuger com l'alumini, avans anomenat; se fonia com l'estany o el plom; feia vigues, barretes y canonades com el ferro; calderilla com el coure; car com l'or, y després de tot no's veia.

Però que no's veia de veres. No's vagi a creure el lector, que això de no veures, sigui en llenguatge figurat y conseqüència de trinc de l'argent y lo preciós de l'or. No, no's veia com, hipotèticament, no hauria de veures el vidre. La diferencia es que'l vidre té reflexes que'l traeixen y el nou metall no'n té cap.

L'inventor l'empleà primerament en fer la peana d'una creu parroquial que a judici de la gent s'aguantava tota sola, lo que li valgué el calificatiu de miraculosa; després en feu el pedestal d'una estàtua que també admira el poble que no sabia de què anava y, finalment, una trinka de subjectes de diner, naturals de Cincinnati, a qui sobraven pessetes per descambiar, decidí fer una cosa original bastida amb el dit metall.

Fou un goig, sols comparable amb el dels ciutadans de Barcelona, veient aixecarse el palau de don Pere Milà y Camps, el que tingueren els dignes idem de la ciutat americana veient pujar un edifici en el qual no's veia res, se sabia que pujava perquè'ls obrers s'hi enfilaven y pel demés res. Cada paleta, pels d'abaix era un aviador que volava sense hèlice y cada manobre un altre aviador que volava sense hèlice y carregat amb una gaveta.

L'arquitecte de la casa s'ho prengué tot al seu càrrec: decoració, mobiliaris y lluminaries interiors, però volguent deixar pera les venideres generacions un prodigi de veritat feu construir mobles, llums y adornos, tot del metall desconegut, y aixís no's veia res y ell conseguia fama.

Per fi tot quedà acabat y els nous hostes entraren en el palau: com que no hi veien, toparen. Aquí un que s'equivoca d'esglaons y fa una tamborella; allà un altre que's tira de cap contra una aresta invisible, més amunt aquell que no trova el water-closet.

Lo que semblava alegria y originalitat esdevingué una desgracia; en aquell cassino no hi podia entrar ningú; l'atreuit que gosava a ferho sortia amb el cap trencat.

A tal punt arrivaren les coses que reunits

-PLUS-

—Tot el dia dale que dale, me sembla que ja es hora d'anarten.

—Poguer!...

els socis en un cafè del veïnat decidiren aprofitar el local, però posanthi unes senyals d'un metall, diguemne de la família, que sent visible y palpable ensenyés aont eren les finestres y aont l'escala y aduc, aont la necessària.

La cosa perdé, com es llògic, el seu caràcter ideal. En cambi esdevingué pràctica.

Aquet conte s'ha escrit pera que'l llegeixin els mantenedors de que no's deuen tenir opinions en religió, art y política.—MONI.

Xisto arbitrari

'Eugenid'Ors, triomfa. Mercès als cuarenta glosaris que li ha dedicat a la Ben Plantada, tothom ne parla, com de la Raquel Meller. A les penyes escolars y literàries, se comenten els fexàmens que na fet a

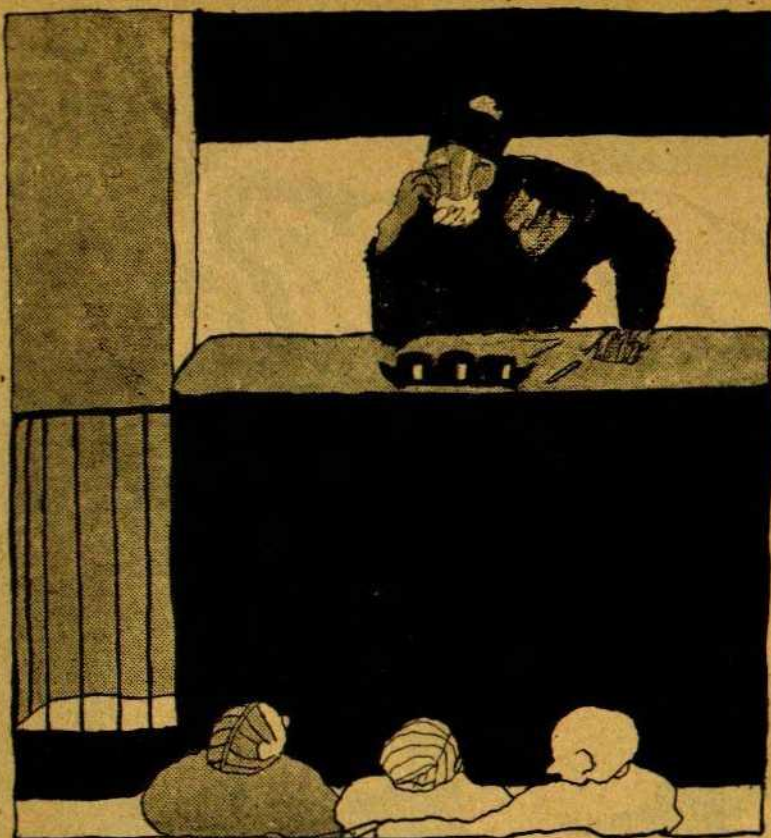
la Facultat de Filosofia, y, com si això no fos prou, un dia d'aquets presidirà's Jocs Florals de Girona. L'Ors crític, l'Ors estudiant, l'Ors floralista! Y nosaltres que

creiem que era cast, que era mestre y arbitrari... Menos mal que ara li diuen el Ben Plantat.

En Rusiñol, obsesionat per aquestes múltiples irradacions del geni de l'Ors, ha fet un xistu. Una mica forsat, però dedicat a l'Ors, tothom se farà càrrec de que havia de tenir una mica d'arbitrarietat.

L'Ors—diu en Rusiñol—encara que es a *La Veu*, no té veu, però quan li convé deixa la pose de la gola y crida més que un «aficionado» als toros. Una vegada a *La Veu* li feren una broma, tancantlo en el lloc excusat d'aquella pulcra casa. L'Ors, estava meditant y de moment no s'en va adonar de que estava tancat, però quan volgué sortir se trovà amb que no podia sortir. Se resignà a esperar a que passés algú, però no's va sentir cap pas. Aleshores trucà a la porta, però com si rès Tornà a sacsejarla y els cops retrunyiren inútilment pels passadissos. Obsesionat, inquiet, l'Ors comensà a cridar: — ¡Soc Ors! ¡Soc Ors!...

Al sentir demanar socors, en Pagès y Rueda, el valent de la casa, hi acudí desseguida.

—Según venimos diciendo, durante veinte años, los reyes godos siguen siendo Ataulfo, Sigerico...

Memories

Universitaries

II

Escàndols y saragates, com les que recordàvem en el nostre darrer número, eren, com se sol dir, nostre pà de cada dia en aquells temps famosos y com cada un hi aportava el seu enginy, resultaven d'una varietat y d'un *regocijo* que feien riure y desarmaven fins als catedràtics... quan no eren dels repatanis.

Un dia, el mateix Garriga, de qui parlàvem, va amenassar que castigaria ferm al primer que xistés, doncs, *ya sabía quienes eran los promovedores de tales desmanes!*—Ah! sí? Doncs al endemà, al entrar a l'aula, se va trobar amb una bateria de Cyranos de Bergerac. Tots havíem passat per l'«Ingenio» y no'ls diem res; quin espetec de nassos de cartró!

Y el pobre doctor Domènec que havia conservat l'oratoria *castelaresca* al estil de 1868, quins aplausos y quines ovacions li feiem quan s'enjegava! Y de vegades quines interrupcions!—Uncop, explicant les lleis suntuaries, el bon home s'engresca y diu: *Ante las corruptas que el poder real puso á los... en fin... señores... á los abusos de la nobleza que pretendia con su ostentación, vejar y humillar la realeza, el rey, señores, prohibió á los nobles enganchar caballos á sus carrozas! Y saben Vds. lo que los nobles hicieron para... en fin... burlar las leyes sin contravenirlas?* (Aquí aixugada de

lentes y gargall dissimulat, tot per fernos glatir més y espatarrarnos, més encara). *Pues... uncieron bueyes á sus vehiculos! Hubo prócer que enganchó hasta doce yuntas á su coche!* (Tothom a coro) *Y cá!*—(Ell.) *Si, señores, sí.*—(Tots) *No pot ser!* (Un) *V. nos engaña!*

Ara calculin amb un personal com aquell, com devia anar un cop fora de classe! El carrer de Pelayo, a l'hora de sortida, ens maleia per boca de botiguers, porters y demés veïns. A la pasteleria Inglesa, no hi podia entrar cap dona, doncs ja sabia a lo que s'exposava

L'inagotable *Xato*, anava cada dia a tallarse les ungles y a fer cigarrets, al kisse d'un ataconador, qu'era porter del número 10.—Els dies de campana (qu'eren casi tots, vinga a anar al Parc y un cop allí vinga a fer allò de l'auca del *Hijo malo* que diu: *siempre piensa cual hará*. Un dia destruïem les barraques filipines, que encara existien aprop del llac. Altres anavem a *amaestrar* y magnetisar les feres, fins que hi havia un bon corro y aleshores, en Vives, se posava a domesticar els badocs; sempre acabava malament. Del Eden, ens en treien y encabat hi tornavem, al menys dos cops per setmana. D'allí va sortir el famós desafió del Vives y el *Xato*, que va posar en moviment a Don Joan Mañé y Flaquer, a Don Manel Durán y Bas y fins s'en va parlar a càl bisbe, amb gran rebombori y desori conseqüent de les famílies.

L'última assonada, se pot dir que va esser la de la professó de la Mercè, del any 1900, que s'escaigué tenir lloc quan varem llicenciarnos. Va esser el cant del cigne d'aquell curs, però quin cant!

Vetaquí, que l'oncle d'un dels nostres amics fou nomenat pendonista y es clar, el seu nebot ens va convidar.—Pobre Tatayo, y com el varem fer patir aquella tardel!—Per comensar, uns quants hi varem compareixer rissats com uns bens de Pasqua y amb un mocador ben maco per agafar l'atxa.—Durant el curs de la professó, allò va esser un desfet. Com que passava pel carrer de la Mercè, després pel d'Escudellers y encabat pel d'en Còdols, poden contar les *senyoretas* d'aquelles barriades, que'ns coneixien casi bé a tots, quina xerinola y quins diàlegs de balcons a carrer. Van venir més de deu capellans d'aquells de la porra y com si rès.

El Jandro Lacour, que anava d'arreglador, va apurar en va amenasses, precys y tot per apaciguar al *Xato* que aquell dia es va lluir com mai. Al carrer d'Escudellers va calar foc, amb l'atxa, a unes cadenes de paper que ornaven el carrer en front del *Folies*. A la Rambla, quan la música que duïem al darrera, va atacar una marxa d'aquelles de tempo de schotis, ja tenen que s'arrenca y amb una mà a l'ermilla y amb l'altre brandejant l'atxa, xinal xi... nal taxinal tres passets aquí, tres allà y serio endevant. Per fi quan ne varem tenir prou, aprofitant el moment en que trencàvem cap al carrer d'Escudellers, ens fiquem tots a la sabateria

ne la cantonada, aont aleshores, hi havia la famosa Layeta Domingo, y ja'ns tenen, a tots, fent rotllo, assentats a la botiga amb l'atxa entre cames. Ni pres, ni amenasses, hi varen fer res. Allí ens varem quedar a fer tabola y d'allí cap a casa.

D'aquell dia va venir la escampada. Cadescú tirà pel seu cantó. Per cert que aquets cantons han sigut de lo més estrambòtic. Que fassin d'advocats, potser no passen de vuit. En Camps y Curt, en Magret, en Jandro Jaumandreu, en Clapés y Almiral, etc. En Tuñí es notari a fòra. En Simon de Guilleuma, procurador. En Salvadores, fiscal, y prou, els demés... els demés! Uns, cotonaires, com en Tatayo Trías y en Mata (es clar, savien per experiencia, com tots nosaltres, lo molt que s'en gasta d'aquell article).—En Ribetas, *del comercio*. Un altre es munyidor electoral a Berga, aquell ven automòvils, després d'haver fabricat pianos de maneta. En Benet, periodista. En Canadell, capellà de bosc y en Guitart, jesuïta (aquet tenia talent). En Camilo Julià, que aleshores no picava tant alt y que quan tenia d'anar a veure alguna senyora a la tarde's preparava ja pel dematí, llegint *El Divieso* o be *El Fandango*, fa de marquès. En Vives, escriu versos y després d'haver fet tremolar mitja Suïssa, ara viu a Pedralbes y es del somatent. El Jandro, que quan el treien de classe tornava l'endemà sense l'ull de vidre, fentse passar per un altre que *venia de oyente*, torna a fer ninots, després d'haver xiulat pels músics-halls del estranger y d'haverse fet xiular en els del país com autor del *Sacuntala* (Brahma l'hagi perdonat). Y els demés... qui ho sab? Els uns dispersats, altres morts com els malaguanyats Ciervo, Foronda, Vallès, Roses (el *Xató*) l'alegre Julià (*La Toribia*). Y per últim, el que pitjor ha acabat de tots: en Ventosa que es diputat y dels d'en Cambó. (No t'enfadis, Joan, qu'es broma y ja ho sabs que t'estima el

PRIMER DE LLISTA.

En Pere Pescador

UI aital nom portava era un pescador de la nostra terra. Menava barca, y del mar y ses aigues en feia lo que volia. Peix no'n faltava y de Portbou a Salou ningú li feia la pols.

Habitant a Portbou, aont gangues del ofici el conduïren, era casat amb una gentil minyona que no més tenia un defecte: era del primer que's presentava.

En Pere Pescador, ditxós amb la seva pescadora, va passar dos, tres, quatre anys o els que siguin, sense coneixer aquet defecte de la seva esposa y quan tot Portbou va haver fet el fet, va obrir els ulls, no sabem de quina manera y encare que'ns matessin no ho podríem dir.

—Al Senyor,

quina poca caritat que hi ha en aquest món! Son les dotze y no més tinc una figa al ventre.

En Pere, desesperat, agafant dona y barca, se'n va anar a establir al poble del costat; allí ningú el coneixia y allí, amb seguretat completa, la seva pescadora oblidada de lo passat, passat, seguiria el camí de la puresa.

El marit un cop establert al poble, va quedar satisfet fins que, passat el temps convenient perquè el poble anés plè de la vida de la muller y perquè aquesta anés plena del poble, agafant els trastets se traslladaren al poble immediat següent, practicant lo mateix al cap d'algun temps y anant recorrent tota la hermosa costa catalana fins a arribar a Salou, una de les platges més hermoses sense dir cap mentida, de la esmentada costa.

No sabem quants pobles li falten per recorre. Nosaltres li aconsellem calma y moderació y li recordem que més val un boig conegut que un sabi per conèixer.

Literatura de cinematògraf

La literatura de cinematògraf ompliria ràpidament les nostres planes si no hi posessim coto, però hi han coses que no poden perdonarse y entre elles la que publiquem a continuació, treta d'un programa del cinematògraf Edison de Granollers.

«Para estos días hemos escogido un sensacional é interesante programa de películas, que llamará poderosamente la atención por las desgarradoras escenas que encierra; no reparamos en gastos ni sacrificios para que el público de Granollers pueda admirar las bellezas del Arte cinematográfico, principalmente la que á continuación se expresa por su interesante argumento. Todos sabemos que la mayor parte de los desgraciados amores son los celos, causa de muchas desdichas; estando interpretada por los mejores artistas de París y Londres, que lleva por título; «Celos de Conwoy».

Adeu, desgarrador!

Tres llits

RESPECTE a les moltes influències qu'hem rebut de les regions del Nord, avui senyores y majores del món en que habitem, s'hi conta la costum adoptada per més de quatre matrimonis que consisteix en dormir separats.

Amb seguretat complerta, que no hi pot aver costum més indecorosa y menys conjugal que la de dormir el marit en un llit y la muller en un altre.

La antiga costum del país que tant hivern com istiu tancava en un sol llit als esposos, y que tant defensada es encara per les senyores y senyoretetes de quina honra no sabriem dubtar, ha estat, es y serà, sempre, l'única forma decorosa de complir amb els deures y obligacions matrimonials, que no son ni de molt tant lleugeres como la gent se pensa.

Desconfiem de la virtut de tota senyora que no dormi amb el seu senyor y apuntemla a la llista que oferim als nostres llegidors que van al darrera de casades fàcils d'haver, salvant sempre, com es natural, les honroses escepcions que hi ha, quins noms podriem ara retreure en aquet moment, però que'ns abstenim de ferho en obsequi a la brevetat; consti, doncs, que no dubtem de la virtut d'algunes senyores que no dormen amb el seu senyor, però reconeixem que les virtuoses, entre les tals, son les menys, com també ens plau reconèixer que no totes les que dormen amb el seu marit, siguin pures, perquè de tot hi ha.

No sabem si ha arribat l'hora de que la nostra Catalunya es decideixi a rompre amb la dominació de les costums del Nord d'Europa, però recordem al public, en general, que'l día en que aquesta decisió sigui un fet, s'ha de comensar pel comensament, o sigui per lluitar contra la costum de la separació de llits de matrimoni.

No es el nostre proposit donar pressa, ni precipitar els aconeximents, ja que sentiríem molt fer abortar els nostres ideals catalans, fentlos corre més de lo que requereixen els seus passos contats.

Ens cenyim doncs a recomanar mentres durin les actuals circumstancies, la major propaganda, si pot ser predicada amb l'exemple de l'unificació del llit de matrimoni; are, que posats a sofrir les influències dels nostres dominadors del Nord d'Europa cal que siguem en lo possible, tant catalans com se pugui, a quin efecte recomenem que del mal el menys.

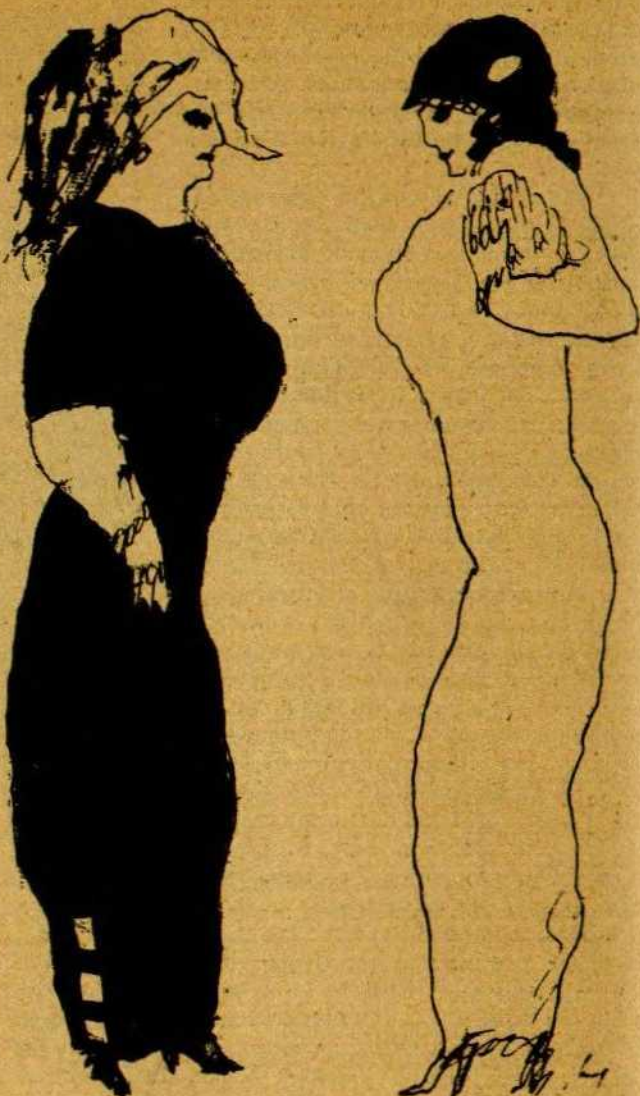
Ens explicarem: vista l'impossibilitat de reaccionar contra les septentrionals influències, reduïts a dormir separats de la dona, portats a seguir la costum y veient que avui per avui, no hi ha més remei que sofrir el jou, recomanem als matrimonis que no vulguin un sol llit, que n'usin, no dos, sinó tres.

Llarc y enutjós seria descriure els deures y obligacions del sant matrimoni, però no es ni tant llarc ni tant enutjós dir que per complir aquets deures y aquestes obligacions estarà molt bé que hi hagi un llit especial, destinat al efecte y que no sigui ni el llit del marit ni el llit de la dolça esposa.

Injust es que'l llit d'un dels contraients quedi esgabellat y desfet, mentres el de l'altre conservi la perfecció d'un llit fet pel mateix interessat, que partint del principi de si vols estar ben servit feste tu mateix el llit, avans de clavar-se a dormir se l'arregla y engipona a la mida del seu gust.

Just es doncs que en tot matrimoni, avant la costum dels antics y continuats invasors del dols mediterrani, porti dos llits, tot bon català, viu y llest com a bon fill de Catalunya, n'hi porti un que sigui un lloc neutral per la magestuosa dormida, però que sigui per altres qüestions lloc d'armoniosa y ben combinada lluita en que cada un dels dos combatents hi fassi lo que més hi sapiga.

La noble Barcelona, llesta com ella mateixa, prevenint lo que havia de succeir, ja es va donar ansia de dedicar un,

—Quin gos més petit que portes?
—Oh! Com més petit més chic.

encare que curt, xamós carrer del seu cor y entranyes, als tres llits que recomanem als nostres llegidors casats o promesos.

No cal fer constar quin carrer es el que are invoquem, doncs pocs o contats seràn els barcelonins que no coneixin el carrer dels Tres llits, que va de la ben tallada plassa Reial, al misteriós y ubac carrer de la Lleona.

Alli veuràn, senyors y senyores, un retol que l'Ajuntament no s'ha atrevit a traduir al idioma oficial per estimul dels que'ns podem alabar d'haver nascut a Catalunya.

Agraim al nostre estimat Ajuntament tant gai obsequi y adopti qui pugui la resolució que en aquell retol, per sota ma, s'indica als que habitem aquesta grandiosa ciutat papitica.

Conte moral

Conseqüents en els nostres propòsits de contribuir eficaçment a la moralisació de les costums, fent us de la mateixa arma que a tants serveix per desmoralisarles, publiquem avui el següent conte històric, espill de bona doctrina en la confiança de que l'alt exemple que s'hi ofereix serà imitat per totes aquelles honestes y nobles dames que, veient extraviat al seu espòs, vulguin reconquistar la penetració pacífica.

El senyor Llovins s'havia casat amb una dona que era un angel. Bruna com un cedre, bonica com un sol, ardenta com aquet mateix astre y carinyosa com una gateta quan demana el seu platet de llet, va fer les delícies de la llar y del llit del senyor Llovins durant els primers quatre mesos de matrimoni; però passat aquet temps de lluna de mel, que tothom alaba com se mereix, el marit que era un gran mano, va enrecordarsen de cop y volta de que havia sigut un corrit de gran volada, de que la qüestió es fer tronar y ploure, y en resum, de que en la variació s'hi troba el gust. Acudírseli aquestes idees disolventes y sofrir un cambi radical la seva vida de casat, tot va esser hu.

El senyor Llovins s'acostumà de nou al tracte y contracte de les meues amigues, abusava per aquets mons de Deu de les dots opulentes de la seva naturalesa y quan arribava a casa se desentenía de les honrades incitacions de la seva pobreta muller, dientli un día que estava cansat del treball de la jornada, un altre que tenia molta son, y el de més enllà que no's trobava bé.

La seva dona, que com a angel que era, tenia una intel·ligència molt clara, comprengué molt aviat la veritable causa del criteri abstencionista del seu marit, y considerant que lo més noble y honrat era ferlo tornar pel bon camí, y no pagarli amb la mateixa moneda, medità un plan d'aproximació que posà en pràctica desseguida, favorescuda per la circumstància de que'l senyor Llovins, quan se posava a dormir, dormia amb totes les seves forces.

El plan era aquet: desarmarlo cada nit mentres dormís. Y, en efecte: el senyor Llovins se ficava al llit, y quan ja havia ben trencat el son, la seva ansiosa muller allargava amorosament els brassos fidels y no'ls retirava fins que'l desarmament complert havia tingut lloc. El senyor Llovins, mentrestant, es clar, passava la nit en delitosis somnis, se despertava al endemà amb maldecap y plè de rosada y quan a la tarde anava de visita, no li valien cantàrides y era la riota de les seves meues amigues.

Això tenia preocupat y perplexe al senyor Llovins, y anava continuant sense remei, fins que una nit, durant el desarmament secret, se despertà de sobte, sorprenent a la seva angelical muller en la moralisadora tasca. Y comprenent llavors la seva propia indignitat, reconegué que'n lloc del món trovaria l'amor que tenia a casa, tornà a la impetuosa fidelitat dels primers quatre mesos de matrimoni, vivint feliços ell y la seva angelical muller per tota una eternitat. —L'ABAT JOAN.

En Pinilla, o l'eclecticisme

AIREBE tots els lerrouxistes, son homes de linia recta, menos quan hi ha perill, perquè quan això passa el lerrouxista no sab que fer ni per ont tirar. Però en temps normal, ell va recte sempre, sobre tot a l'armari del pa.

ri del pa.

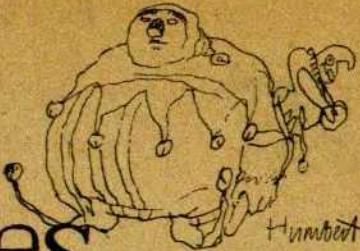
Emprò n'hi ha un de lerrouxista que es sempre una curva. Siguent anticlerical y descregut se diu Jesús; quan les lluites entre solidaris y antisolidaris, se declarà extra-solidari; dona la raó en moltes coses y amb reserves als esquerrans y les altres restants als seus correligionaris. Ja haurà comprès que aquest home curva, que aquest eclectic pràctic, que aquest gran pare pedàs es en Jesús Pinilla. Aquets dies, si se troba amb un revolucionari li diu: «Quina ocasió hem perdut! Y aquest Lerroux sense aprofitarsen!» Trova a un que no ho sigui de revolucionari, a un de la Casa del Poble, y li exposa la seva opinió: «Jo crec que are en Lerroux, amb l'orientació gubernamental que ha prè, perdrà una mica de forsa a Barcelona, però en cambi ja veurà si se farà partit per tota Espanya!».

En Callen, íntim d'en Pinilla, s'en riu del seu eclecticisme. Mireu—diu en Callen—un día estaven en un hort les germanes d'en Pinilla y les meves. Fixeuse, quina flor més maca—va dir una de les meves germanes. Com s'enten una flor? Si es una col—respongué una de les germanes d'en Pinilla. En això arribà aquest y atent a la discussió y preguntat pera que resolgués el dubte, amb una mitja rialleta, plena de concordia, digué:

—Es una coliflor!...

—Es un rellotge excelent; fa vint anys que'l tinc y encara no m'ha calgut cap vegada.

Teatres Concerts

Després d'«Els Pirineus» en el teatre de Santa Creu ens obsequiaren amb la representació del interessant melodrama del senyor Bataille «La verge boja». Cada vegada que pronuncio aquest títol me sembla que mastego guimova o coca calenta. Tornant a dit melodrama, la crítica del qual ja's feu en son degut temps ensems que la de la traducció, perfectament dolenta, que ha sofert, ens ocuparem de la interpretació que tingué per part dels distingits actors del teatre Principal y completament entusiasmats cridarem: visca la Xirgul amb tanta fè com un del C. N. R. cridaria: visca la República! o un del requetè: visca Don Jaume! El treball de donya Marguerida en dita obra es senzillament admirable; poques vegades havíem vist en nostra escena coses com aquell final del tercer acte.

Ail Don Enric Gimenez, es un actor notabilíssim; tots recordem encare aquell «Joan Gabriel» del drama del senyor Ibsen, aquell «Edip» de la tragedia del senyor Sòfocles, y aquell majoral que's penja, y tants y tants personatges que ha encarnat amb singular acert; però don Enric té la desagradable costum de que quan no ho fa molt bé, no's queda ni en lo discret y tots recordem, aixís mateix encare, aquell deplorable «Prometeu encadenat». Ail Don Enric Gimenez no'ns plagué interpretant el Marcel de «La verge boja»; quan la senyora Arnall ens feia estremir a tots amb la veu, amb el gest, amb la expressió, ell se quedava tant fresc y això, la veritat, no està be; ni això, ni estirarse en la otomana en el segon acte, quan la seva muller el repta al trovarse amb que té contrabando femení. Un gest aixís seria molt propi perquè'l fes un personatge de don Juli Vallmitjana al ballar-se amb la seva, però un senyor advocat no.

La senyora Santolaria ens agrada més quan fa altres papers, y els demés actors també.

Les decoracions bastant regulars exceptuant la del segon acte que no pot anar ni amb rodes; entre la otomana y aquella llibreria pintada n'hi ha per calarhi foc.

En el «Gran Teatre Espanyol» hem vist una representació de «En Flandes se ha puesto el sol» y una altre de «La nube»; diumenge a la tarde anavem a veure «Los expósitos de Ntra. Sra. de París» però no'ns va ser possible ni entrar en la sala d'espectacles de plè que estava y tinguérem de retirarnos sense veure als bordets ni menjarnos deu cèntims de cacauets que per acompanyar la representació ens havíem comprat.

Pel demés es una discreta companyia la del senyor Parreño y com treballen amb decoracions y nobles del Cav. Peypoc y porten els vestits nous, la cosa fa el seu goig.

Al Nou estrenaren una espatotxada que s'anomena «Invasión militar»; en Santpere s'hi mort de gust, cargolantse, redressantse, fent ganyotes, en filluint tot el repertori; els demés l'acompanyen en tant lloable tasca y després de tornarse vermell quatre o cinc dotzenes de vegades surt tant satisfet

TAINÉ.

Paperetes pera un Diccioniari sense llengua

Any.—Es una mesura de temps que, entre la majoria dels homes, té un nombre determinat de dies, però que té una duració diferenta per cada una de les dones.

Ironia.—Es la pietat (V. aquesta veu) quan està de broma. Se divideix principalment en Septentrional y Meridional. La primera es això: un desllorigament de tots els ossos. La segona es això altre: el comentari del espectador sà devant d'aquell desllorigament.

Memoria.—Es, com tothom sab, una potencia de l'ànima que permet recordar una petita part de les coses passades. L'excés de memoria converteix en formatge la llet de la erudició.

Pietat.—Es una gran bestia antidiluviana de la qual se guarden nombrosos esquelets fòssils en hospicis, assils y altres cases públiques y particulars.

Paradoxa.—Es la recta manera d'interpretar lo que s'ha dit al revés.

Guerra.—Es el camí de la pau.

Especialisme.—Es la excusa que l'home ha trovat per justificar la ignorancia.

Política.—Es l'art de convertir les paraules en capital.

Sociologia.—Es l'art de menjar-se els postres dels que dinen flac.

Religió.—Diví pretext per declarar que'l robo es una propietat.

Desarmament universal.—Medi per fer viure intransigents a les dones y convertir a les sufragetes.

Sufrageta.—Es una dona que reclama drets perquè mai ha pogut veure res dret al seu devant.

Sicalipsis.—Es la glorificació de les paraules de nostra mare Venus al eixir de les aigues: *pulvis eris et in pulvere reverteris.*

HIPOLIT.

DE LA VIDA ALEGRE

Un fet volem fer notar avui: l'èxit de les primes y la general axullada que s'han fet les bones artistes, la Raquel y la Tina; la Carmela y la Sevillanita; la Encarna del «Eden», etc., etc., totes elles son primes, de preminencies poc pronunciades y porten els cabells tallats a tall de patje o de trampa de la professó de Corpus.

No es això una derrota de la dona en els *tablados* dels concerts? No volem pas dir que sigui el triomf dels homes, no. Però no podria ser el triomf dels adolescents? Perquè, en realitat de veritat, la Sevillanita per exemple, un cop vestida de curt, tant pot ser una senyoreta disfressada, com un noi guapet y grassonet y no parlem de la Encarna.

Les grasses y de grans formes son les úniques que conserven la llarga cabellera, elles sabran perquè, nosaltres confessem que fan bé; de tallàrsela farien riure.

Jo crec que la inventora d'aquet pentinat que ara priva y que permet fer unes espolsades amb el cap y deixar-lo nibat amb una aureola de cabells d'or o d'assabatxe, devia ser una noia plena de malicies y sabiduries en amor. Ella va notar que'l jovent d'avui en día ja està tip de tot y que sols les novetats l'atrauen y ella, desitjosa de masculinitat, perquè aquesta se ficsés an ella, en prengué un cert aire.

Veusaquí la raó d'exibir aquets moderns y encantadors efebos.

* *

Tenim el gust d'oferir als nostres clients la vera imatge de la Srta. Margot que esvalota el galliner en el «Gayarre» representant en competència amb la Srta. Meller que, com tot Barcelona sab, actúa en l'«Arnau», un monòlec antisicalíptic. En el mateix «Gayarre» canta com un russinyol la cèlebre *Cubanita* quina vera imatge oferim també als nostres llegidors.

En el passat número donavem a la simpática Se-

villanita amb el nom de *Malagueña*; era una errada però perdonable: per nosaltres la *Malagueña* no té tal nom sinó el de *Encarna*, el nom de quan en el mal-

Margot.

aguanyat cafè del carrer de l'Alba, s'asseia en el quadro flamenc junt amb la Curra y el Faico y el cèlebre Lara.

Are que diem den Lara, per aquet els anys no passen; acompanyant al cèlebre *Niño de Cabra* l'hem sentit novament en «La Bona Sombra». Un no sab què admirar més si al tocador o al qui canta; el mal es que la nostra gent s'ha prè a això del flamenc com si fos un concert de música de camera y no se sent ni

Cubanita.

un olé! ni un *viva tu mare!* ni cap dels crits necessaris perquè el cantador s'anima. Amb aquell silenci y aquells aïsl, la cosa queda molt trista.

ARMANDO.

Els fermes

FREQUENTMENT publica *El Progreso* una secció titulada «Actos civiles», en la qual se registren els naixements, matrimonis y enterraments, pel civil. Els catalanistes vinga dir als lerrouxistes que son uns incivils y ells, vinga a fer coses civils, tot lo més civils possibles, perquè si en lloc del jutje municipal pogués fer les inscripcions el propi Lerroux o el representant que designés, ells ho preferirien perquè aleshores seria civil l'acte. Y no creguin que ja es estrany, ja, que en Lerroux no hagi casat als seus. Si en Vinaixa arriba a estar al seu lloc, a dues pessetes els bateigs, quatre el matrimoni y sis el discurs de l'enterro, bateja, casa y enterra més gent que un senyor rector.

Això va passar l'altre dia a Sans, que es aont «lo civil» hi té més sortida. Un radical humil, dels pocs que no aspiren a ésser regidors, va posar a una criatura seva el nom de «Washington». Com qu'encara no tenia un any la gent encara no havia tingut d'extrafer-li el nom. Però, va venir el dia de l'empadronament y al preguntar-li al bon radical com se deia el noi, va respondre amb tota la naturalitat d'un lerrouxista de Sans: «Bassinton».

—Com dieu?

—Bassinton.

—De manera Maria que m'abandones?

—Quan ens varem casar vam quedar en que jo portaria el sopar y tu el dinar, y tu només portes la llet.

—Bé, vaja, li posarem Vicentó.

El Progreso hauria de dir als seus que un home, encara que's digui Anton o Joanet, pot ésser molt republicà y molt incredul. Y sobre tot que hi ha qui es capàs d'inscriure una filla y posarli «Emancipació Social». Y qualsevol li fa l'amor a una dona carregada amb un nom semblant: «M'estimes, Emancipació Social»?

Correspondencia particular

!!Carta del Peyo!!

Mon cher ami: Me trovo aquí, a la vila de París, forsa bé instalat. Aprofito ara uns minuts per escriuret, car jo no puc oblidarvos, malgrat el no havervos escrit durant la meva absència. Però, amic meu, feste el carrec que no dispo de mí, doncs, el dia que no dines amb en Fallières, sopes amb en Doyen o bé amb la Collete Willy, coneixensa que he fet per mediació del pintaire Sert, a qui tots coneixeu, per les pintures murals del Palau de Justicia, que representen els avis den Madralik, Karoly y demés camalics de les lluites greco-romanes.

Malgrat els meus quaranta vuit anys, les dones, millor dit, fem classificació, les senyorasses y maturrangues franceses, me miren amb bons ulls. L'altra nit, que sortíem amb en Jaurès, amb l'Anatole France, un general de Bolivia, que's diu don Pànfilo Corujo de Mame y un capellà filipino, de fer un xefis *chez Margueritte*, (per cert que dugues taules més avall de la nostra, menjava el nostre ben-volgut amic Quimet Costa *tailleur*), varem ensopegarnos amb l'Otero, qu'encare té bon veure, que anava de brasset amb en Saint Saëns.

—*Oh mon cher Peyo!*—varen exclamar la mossa y el music al veurem. —*Combien de temps sans le voir pour ici!... Comment ça va?... Et votre ami Michel Servet Rivas?*

Li vaig respondre que ja l'havia llegit an en Le Bargy, afeginthi que l'estrenaria desseguida que en Rojas el fes al Paralelo. Varem parlar una es-

tona més amb en Saint Saëns, que'm va prometre que posaria solfes al *Servet* y que'ns l'editaria en Ricordi. Segurament per Nadal el posaràn a l'Opera.

La Carolina, se'm va acostar, y a cau d'orella me digué:

—*Paisano, date mañana una vueltecita por casa sin que se enteren ni Calvet ni la Shara.*

—*Viva l'Otero y Mahoma!*—vaig pensar per mi. Y ens despedirem.

La veritat siga dita, molt m'ha costat tornar a fer les paus amb la Shara, però *en fin*, com un home té bon veure...

He fet moltes visites, entre elles les dels nevots den Pasteur, que han traspassat l'Institut y ara tenen casa de dispeses; amb en Vedrines, que'm va convidar a montar en el seu monoplà y varem donar un parell de toms, a deu mil metres sobre la capital. Ademés he saludat al *Apa*, que's defensa; al Smith que se les mira per fora y que ven aquells ninots que construeix amb pasta d'orinal; an en Marian Alsina, tant senyor com sempre; a la Tortajada, an en Mounet Sully, al Ivo Bosch, tant banquer; an el guitarrista Llobet, a totes les nenes de *chez Cambó*, y al Alfons Maseras qu'es *concubino* d'una arxiduesa húngara, que li traduirà les seves noveles al esperanto. Air vaig entregar al editor Ollendorff, la meua darrera obra històrica, *La prise de la Bastille*. L'editor me va entregar vint mil francs, y'm digué, tot sent l'elogi:

—*Oh, m'sieu Peius, cet ouvrage, ce magnifique... Surtout pour l'hiver... Rien comme pendre... la Bastille.*

—*Du Docteur Andréu*,—vaig afegirhi. Y ens varem fer un tip de riure.

Mes salutations, mes compliments, mes... d'Octubre, dia 10.

POMPEYUS GENER.

La meua adreça es: P. Gener, Europa:

ELS MALS METGES

—*La Naturalesa es més sabia que nosaltres. Deixem fer a la Naturalesa!*

Les otomanes del 4

ADA nit el nostre ex-viatjant de *sombrilles* s'en va a ballar a «La Suerte Loca» y, naturalment, l'home balla massa y's cansa. Baixem el carrer Nou, pujem la Rambla y quasi sempre, al arribar al

Plà del Os, adreça llurs passos al 4 del carrer den Roca, amb el bon proposit de descansar y escalfar les *tomanes*, que diu ell, avans de tirar cap al carrer de Valencia, ont té estada.

Però, sovint se sent pare y acaba per mossegar la poma, bona o macada, que li ofereixen les filles d'Eva d'aquella beneita casa. An ell ja li requen les dos pessetes, però no pot més.

L'altra dia, se queixava de lo molt que li costaven aquelles *tomanes* y de sa excessiva debilitat pel sexe feble y va tindre la gran pensada:

—Tant per tant—se digué—ne compraré una, la faré portar a casa y aixís ne sortiré més barato.

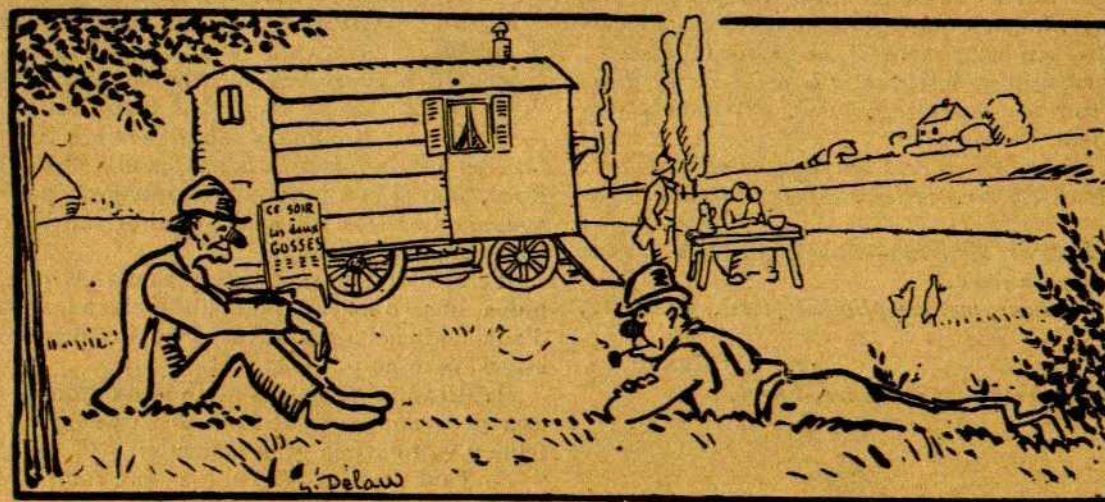
L'HUMOR EXTRANGER

ÉPOCA MISERABLE

—Si, si, els quadros antics els roben y els moderns no's compren

(Del 'Simplicissimus', Munle).

—L'èxit més gran que he tingut va ser a Pithiviers fent el «Filosop sense saberho».
—Això no es rés. Jo, a Carcassone, he fet «Cirano» sense haberlo llegit!

MOBLES DE A. DIRAT

EXPOSICIÓ PERMANENT

Dormitoris, Salons, Menjadors, Despatxos, & &
Especialitat en els d'estil anglés

Mendizábal, 28 y 30 y Sant Pau, 50, 52, 54

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendren. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren màquines de calats, seda y cotó.

J. VIVES, Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

ANEMIA INAPETENCIA

USEU EL

≈ TROPHOGENOFONT ≈

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES

APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMPTE ASSALT 18

Demanis pera curar les MALALTIES NERVIOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

Universalment Reconegut pels Metjes més Eminent

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÈRTIGS, MAL DE CAP (migranya) CATARRO DELS NENS, PALPITACIONS D. L. COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÈRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA

Farmacia del Dr. AMARGÓS PLASSA DE SANTA AGNA, 9

Elàstics que refor-
sen, artístics y su-
gestius, contra l'im-
potencia y la este-
rilitat

Se troven a 5 pessetes
a la fàbrica de Lligues
y Tirants. Lauria, 23

A PLASSOS

MOBLES. SILLERIES. LAMPARES. ETC.

Sant Pau, núm. 54

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

DE POLÍTICA

Ell.—Te dic que sí que *se la corta* en Cambó.

Ella (la negra).—Trovo que, per are, no hi ha motiu.